

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
 πού πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα τρία
 τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο,
 Συνδρομὴ μίς ἑστὴν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξ γιὰ τὸ χρόνο.
 Ἄλλὰ γιὰ τὰ ἐξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
 Τρία φύλλα σὰν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς.
 Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Ἐξ τῶν Αὐγούστου,
 γράφω χάριν γούστου

Νούμερο εἰκοστό,
 τῆς Μιχαλοῦς χρωστῶ.

Ὁ Ρωμηὸς καὶ πάλι — βγαίνει νὰ σὰς ψάλῃ.

Ἐλεγα νὰ ἑυχάσω κι' ἐγὼ κανένα μῆνα,
 τὴ σκόνῃ νὰ μὴ βλέπω καὶ τὴν κλεινὴν Ἀθήνα,
 νὰ ριξῶ καλαμάρια καὶ πέναις καὶ κοντύλια,
 καὶ τοῦ τρελλοῦ μυαλοῦ μου νὰ σβύσουν τὰ καντόλια.

Μὰ σὰν νὰ κακοφάνῃ αὐτὸ ἑστους ἀναγνώστας,
 καὶ ἄρχισε νὰ λήῃ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας
 πῶς τὸν Ρωμηὸν δὲν πρέπει καθόλου νὰ τὸν πάψω,
 κι' ἄς μὴ ἔμπορῶ δύο στίχους τῆς προκοπῆς νὰ γράψω.

Ἄλλὰ μ' ὑποσχεθῆκαν καὶ οἱ καλοὶ μου φίλοι
 πῶς ὁ καθένας στίχους γιὰ τὸν Ρωμηὸν θὰ στείλῃ,
 τοῦτέστι μ' ἄλλα λόγια θὰ ἔβγῃ ρεφενέ,
 καὶ σ' ὅτι κι' ἂν μοῦ γράφουν ἐγὼ θὰ λέω ναί.

Κι' ἔτσι μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἐκαταφέρνουν πάλι
 νὰ βγάλω λίγους στίχους ἀπ' τὰδεῖο μου κεφάλι,
 καὶ νὰ κι' ἐγὼ τὴν πένα ἑστὸ χέρι μου ἀρκῶ,
 καὶ οἶστρον κατεβάζω ἀπὸ τὸ Μὸν ρεπό.

Λοιπὸν καὶ πάλι, Μοῦσα, τὸν ποιητὴ βοήθα,
 καὶ μίσα ἑστὴν ξερῇ μου κατέβα κολοκύθα
 νὰ ξεμουχλιάσῃ λίγο, ἑστὰ σύννεφα νὰ τρίξῃ,
 κι' ἀπὸ ψηλὰ μὲ στίχους τῆ γῆ νὰ καταβρέξῃ.

Ἄς λείψουν ὅμως, Μοῦσα, τὰ λόγια καὶ ἡ γρίνια,
 κι' ἄς φάμε τῆς Αἰγίνης μπαρμπούνια καὶ λιθρίνια.
 Πετᾶτε καὶ σεῖς τώρα, πουλάκια τοῦ βιγνοῦ,
 καὶ ἀσπασμοὺς εἰς ὅλους καὶ εἰς τὴν Σιρανοῦ.

